

Iran Data Portal

Speaker or Agency: Ayatollah Montazeri
Title: Response of the Grand Ayatollah Montazeri to Mir-Hossein Mousavi's letter
Language: English and Persian
Western Date: 22 September 2009
Persian Date: 31 Shahrivar 1388
Source: http://www.facebook.com/note.php?note_id=144891292605&ref=mf;
http://www.facebook.com/note.php?note_id=137089122927&ref=nf;
http://www.amontazeri.com/farsi/topic.asp?TOPIC_ID=223&FORUM_ID=2&CAT_ID=2&Forum_Title

Response of the Grand Ayatollah Montazeri to Mir-Hossein Mousavi's letter

In the name of God, the Merciful and the Compassionate,

Dear Mr. Mir-Hossein Mousavi,
May God support your success,

First, please accept my greetings. I received your letter dated 09/12/2009 and reviewed the attachments. You are a man of great character and your commitment to the ethical and religious values and goals of the revolution are obvious to all. The tremendous services of your government during the imposed war, and your constant support of the departed Imam Khomeini (may the love and mercy of God be upon him) are clear to everyone. During the recent presidential election and the subsequent confrontations and atrocities, you became the focus of numerous classes of people and gifted individuals. This

was, in fact, a test imposed on you by the great God and by our vigilant people. You have indeed passed it. So far, and to the best of your capacity, you have defended the desecrated rights of those people [whose high turnout and participation in the election] was a great source of pride for our country. As such, you deserve acknowledgement and gratitude.

The initiatives you suggest in the attachment will work to activate and strengthen social networks and organizations. These ideas are prudent and rational, in context with the current conditions of the country, and in accordance with the commands of the holy Quran that tell us: [1]

“O ye who believe! Persevere in patience and constancy; and in such perseverance strengthen each other; and fear God so that ye may prosper.”

If the authorities put aside their act of ignorance and consider [your recommendations] in an unbiased manner, put them to use and put a stop to this environment of policing and detainments, [your ideas] can offer a beneficial and effective path out of the current crisis – a crisis dominating the Islamic Republic through their selfishness, pride, mismanagement and ambition. [Your recommendations] could be the stepping stone for a positive move towards reform and towards protecting the system from separation, disintegration and division.

Of course you are aware that in choosing the aforementioned solutions to defend the people’s rights and to ensure the survival of the Islamic Republic, you can expect an arduous task of reform that will be resisted through countless threats and pressures from those who have created the current crisis. Please be confident that through unity, patience and endurance, God has promised to reveal the way to guide people to victory[2]. In addition, [according to the holy Quran in support of humans who struggle down this path God would send his]

angels to pronounce messages of security, and strip the heart of all grief and fear. [3]

Unfortunately, many politicians, political activists and journalists were detained after the election. Against Islam and the rule of law they were pressured into false and deceitful confessions, some of which were televised via national media. It is certain and evident that a person's implication of others under such conditions is without merit and should not be recognized. Moreover, further confirmation exists in the holy stories[4] of the prophet and the Imams that even self-directed confessions extracted under any kind of pressure or torture (including but not limited to threats, intimidation, infliction of physical pain, confinement, and so on) are without merit.

A claim of jurisprudence that denies these lessons is a false one and opinions that negate these lessons clearly deviate [from the true foundations of Islam]. The Quranic verse "self-implication of a rational person is permitted"[5] – confirms that only if revealed without pressure or force, is a confession valid.

In addition, Article 38 of the constitution reads: "Any form of torture to force confessions, or to obtain information is forbidden. A person should not be obligated to swear, confess or bear witness as any action of that sort is without worth and legal value. Any defiance of what has been mentioned in this article will be punishable by law." Based on the general application of this article as well as its implications, any [form] of torture to collect information or to force a confession is unlawful and confessions extracted in such a manner are without legal value and merit.

It is obvious that long-term imprisonment in solitary confinement – an act that places the accused under severe pressure to confess – is a clear example of torture. The confession of the accused (even if it's self-implication) is neither valid

nor recognized when it is a product of exerted pressure and torture, especially in its recent fearsome form and the horrifying consequences. In this situation, repeated confessions (even if announced many times in roundtable discussions and interviews) would be as worthless as the initial confession.

Moreover, it is written in Article 39 of the Constitution that “In accordance with the law, all affronts to the dignity and repute of persons arrested, detained, imprisoned, or banished whatever form they may take, are forbidden and liable to punishment.”

So, what has happened [to this country] now that prominent figures who have a long history of remarkable civil service are desecrated, and not only has nobody been punished, but the perpetrators have even been endorsed and encouraged? Moreover, the “confessions” have been recognized as credible?

What has complicated the problem and invalidated the “confessions” even further is that in our current judicial system, the plaintiffs [and prosecutors] acting against politically accused defendants (in opposition to the current government) are themselves among the interrogators and come from legal institutions tied to the government. Nowhere in the world would any sound reasoning place even the smallest amount of legal credibility or legitimacy on such trials and confessions because the plaintiff and the judge therein are one and the same. Clearly, this is contrary to the condition of having a jury based on Article 168 of the constitution. Unfortunately, this clause – like many others – has also been ignored.

The recent course of action taken by the government (including the staging of the latest show trials) is not only against the law and the benefit of the country, but also unlikely to help the authorities remain in power. If they had been more politically prudent and listened to the warnings of prominent politicians instead of clamping down on people and committing the recent atrocities; if they had

listened to religious leaders and chosen an impartial committee accepted by both sides of the conflict, we would have never fallen into the current crisis of illegitimacy.

A government that has dissatisfied many classes of people and placed its intellectuals under duress is not one that will survive. The Shah's regime could have remained in power if governance was possible with fear-mongering, with oppression and by filling the prisons with gifted, freedom-seeking individuals and various political activists.

By committing such atrocities, a system under the rule of Islam – a system that takes pride in being Shi'ite – generates pessimism towards Islam and proclaims the inability of Islam to bring about justice in a society not only on a global scale but also in our own nation, among our own masses and our youth. Unfortunately, decision-makers at the top have turned a blind eye to these obvious truths and are content to the eulogies from their poets, and the flattery from their fawners. I beseech the great God for your well-being and success on this treacherous path.

May the grace and mercy of God be upon you,

Hossienali Montazeri

Holy City of Qom

متن نامه آقای مهندس میرحسین موسوی:

بسم الله الرحمن الرحيم

مرجع عالیقدر حضرت آیت الله العظمی منتظری (دام ظلّه)

با سلام؛ پیرو حوادث چند ماهه اخیر بیانیه ضمیمه از سوی اینجانب صادر شده است. احساس نیازی که همواره برای همفکری و همکاری با مرجعیت گرانقدر و روحانیت متعهد وجود دارد مرا تشویق کرد تا نسخه ای از آن را جهت اخذ راهنمایی تقدیم کنم.

اولین هدف در این بیانیه آن است که اگر خشم و نارضایتی در مردم به وجود آمده است آنان تصور نکنند که این احساسات منفی انباشته شده در ضمیرشان متوجه دین است. این رسالتی است که به نظر میرسد بر عهده تمامی کسانی که اسلام بر آنان حق حیات دارد و در رأس آنان روحانیت اسلام قرار گرفته باشد تا اجازه ندهند اقتشار مختلف، علی الخصوص جوانان که اینک اکثریت جامعه ما را نیز شکل مدهند میان برداشت های نادرست، گزینشی و سطحی از دین و حقیقت آن اشتباه کنند و بر اثر هیجان های عاطفی از اسلام فاصله بگیرند. رسانه های دولتی اصرار دارند که ما را مسبب و محرک حوادث این چند ماهه معرفی کنند، حال آن که رفتارهای مسئولان کشور نه فقط در انتخابات، بلکه از سال ها پیش همیشه هایی را انباشته بود که با خطاهای این ایام شعله ور شد و با باد نخوتی که بر آن دمیدند ابعاد این آتش روز به روز توسعه پیدا کرد. اینجانب قطعا حق را به مردمی مدهم که با برخوردهای غیراسلامی، غیرقانونی و غیرمنصفانه حقوقشان پایمال شده است؛ و با استناد به مدارک غیرقابل انکار بدون تردید اعتقاد دارم که در انتخابات تقلب های سازمان یافته و وسیع رخ داده است. در عین حال اگر در موجی که از خشم مردم برخاسته است احساس خطر برای اصل کشور و اصل نظام نمی کردم، برایم سخت نبود که بیست سال دیگر سکوت کنم.

اما این گونه نبود و نیست که مردم با سکوت یا سازش يك نفر دست از حرکت خود بردارند، بلکه پس از مدت کوتاهی بلاتکلیفی به زودی این حرکت از نو و با شکلی کور و در حالی که به هیچ يك از دلبستگان به نظام اعتماد نداشت آغاز میشد، و چه بسا دیگرانی که برای این کشور و ملت خواب های ناگوار دیده اند در هدایت آن به سوی منافع و مطامع خود طمع منکرند.

هدف دیگر از این بیانیه و نیز بیانیه ها و حرکات قبلی این است که تکاپوهای مردم در چهارچوب نظام باقی بماند و در دام ساختارشکنی های خطرناک نیفتد. این خطری است که اگر محقق شود به راحتی میتواند از ایران افغانستان و عراقی دیگر بسازد. ما نمی توانیم برای خوش آمد کسانی که نمی توانند این خطر را ببینند وظیفه خود را در پیشگیری از آن فراموش کنیم، کما این که نمی توانیم بدون اثبات تعهد خود نسبت به خواسته های به حق مردم و بازگو کردن آن در گفته های خود از آنان دعوتی برای آرامش داشته باشیم.

مرحوم ملا محسن فیض کاشانی در رساله الفت نامه غایت اکثر تکالیف شرعیه را حصول محبت و الفت اجتماعی ذکر میکند. نتیجه ای که از این محبت و الفت ناشی خواهد شد همان چیزی است که در علوم جدید از آن با عنوان شبکه های اجتماعی نام میبرند، به عنوان راهی برای مهار حکومت و بازداشتن آن از تکرار خطاهایش، و به مثابه روشی که به سرزندگی اجتماعی بینجامد و بستری که توان ها و عواطف به هیجان آمده را در بستر خود جای دهد و از سرریزهای تخریب کننده آن جلوگیری کند، تقویت شبکه های اجتماعی در این بیانیه توصیه

شده است . این پیشنهاد متوانست بنا بر آن چیزی که فیض منفرماید رونویسی از نسخه اسلام تلقی شود، اگر چه کسانی که در بی انصافی مبالغه میکنند آن را رونویسی از نسخه سیا خوانده اند.
و سرانجام در این بیانیه راهکارهایی برای برون رفت از بحران فعلی ارائه شده است که امیدوارم مورد اعتنا قرار گیرند.

21/6/1388

با احترام - میر حسین موسوی

پاسخ آیت الله العظمی منتظری:

بسم الله الرحمن الرحيم

جناب آقای مهندس میرحسین موسوی دامت توفیقاته

پس از سلام و تحیت ؛ نامه مورخ 1388/6/21 جنابعالی همراه با ضمیمه آن واصل و ملاحظه گردید.
شخصیت جنابعالی و تعهدتان نسبت به ارزشهای دینی و اخلاقی و اهداف انقلاب و خدمات ارزنده دولت شما در دوران جنگ تحمیلی و حمایت های مکرر مرحوم امام خمینی (ره) از شما برای همگان روشن است . در جریان انتخابات ریاست جمهوری اخیر و وقایع و فجایع بعد از آن که شما مورد توجه اقشار وسیعی از مردم و نخبگان قرار گرفتید، در حقیقت از آزمایش و ابتلاء بزرگی در پیشگاه خداوند متعال و در مقابل مردم آگاه ، سربلند بیرون آمدید؛ و تاکنون در حد امکان و توان خویش از حقوق تضییع شده مردمی که با شرکت در انتخابات ریاست جمهوری افتخار بزرگی را برای کشور آفریدند دفاع نمودید، که جای بسی تقدیر و تشکر دارد.

امور پیشنهادی ضمیمه نامه جنابعالی که در حقیقت تقویت و فعال نمودن شبکه های اجتماعی و نهادهای مردمی است ، اموری معقول و سنجیده و مطابق مقتضای حال و شرایط کشور، و نیز مطابق دستور قرآن است که منفرماید: (یا ایها الذین آمنوا اصبروا و صابروا و رابطوا...)، (سوره آل عمران ، آیه 200)؛ اگر با انصاف و به دور از تنگ نظری مورد بررسی قرار گیرد و آنها را عملی سازند و جو پلیسی و بگیر و ببند کنونی خاتمه یابد، میتواند راه مفید و موثری برای برون رفت از بحران کنونی - که در اثر قدرت طلبی و خودخواهی و غرور و ندانم کاری ها دامنگیر جمهوری اسلامی شده است - باشد و سنگ بنای تحولی مثبت در جهت اصلاح نظام و حفظ آن از خطر فروپاشی و انشقاق و پراکندگی صفوف ملت گردد.

البته توجه دارید راه اصلاحی مذکور که شما در جهت دفاع از حقوق مردم و نجات جمهوری اسلامی از این

بحران بزرگ انتخاب کرده اید بس دشوار بوده و در معرض فشارها و تهدیدهای بسیاری از ناحیه کسانی است که این بحران را ایجاد کرده اند. مطمئن باشید که با اتحاد و صبر و استقامت، خداوند بنا بر وعده خود، راههای هدایت برای پیروزی را به مردم عزیز عنایت مفرماید. (والذین جاهدوا فینا لنهدينهم سبلنا و ان الله لمع المحسنين)، (سوره عنکبوت، آیه 69); و از طرفی استقامت در این راه الهی، انسان را محل نزول فرشتگان همراه با بشارت آنان به ایمنی و نداشتن ترس و اندوه مسازد. (ان الذین قالوا ربنا الله ثم استقاموا تتنزل علیهم الملائكة ان لاتخافوا و لاتحزنوا...)، (سوره فصلت، آیه 30).

متأسفانه بعد از انتخابات، عده ای از نخبگان و فعالان سیاسی و مطبوعاتی بازداشت شدند و برخلاف شرع و قانون برای اعتراف گیری های غیر حقیقی و دروغین مورد فشار قرار گرفته و اعترافات بعضی آنان از رسانه های عمومی پخش گردید، و این مسلم و بدیهی است که اقرار شخص بر علیه شخص دیگری در چنین شرایطی معتبر و مسموع نیست؛ بلکه آنچه بیشتر مورد تأکید روایات مستفیضه میباشد این است که حتی اقرار شخص بر علیه خودش در زیر هر گونه فشار و شکنجه اعم از تهدید، تجرید، حبس، ترس و مانند آن اعتباری نداشته و مسموع نمی باشد. (وسائل الشیعة، جلد 18، صفحه 497 و 498؛ و دراسات فی ولایة الفقیه، جلد دوم، صفحه 378).

و اجتهاد در مقابل نص این روایات، صحیح نیست؛ و نظردادن در مقابل آنها بدعتی واضح است، و اصل "اقرار العقلاء علی انفسهم جایز" فقط در شرایط عادی و بدون اعمال زور و فشار نافذ است.

علاوه بر این، در اصل سی و هشتم قانون اساسی آمده است: "هر گونه شکنجه برای گرفتن اقرار و یا کسب اطلاع ممنوع است. اجبار شخص به شهادت، اقرار و یا سوگند مجاز نیست؛ و چنین شهادت و اقرار و سوگندی فاقد ارزش و اعتبار است. متخلف از این اصل طبق قانون مجازات میشود." طبق عموم و اطلاق این اصل، هر گونه شکنجه ای برای اعتراف گیری و کسب اطلاعات مجازات دارد، و اقرارها و اعترافات گرفته شده از این طریق نیز ارزش و اعتباری ندارد.

روشن است که حبس در سلول انفرادی بویژه در دراز مدت که متهم را زیر فشار وادار به اعتراف میکند از مصادیق بارز شکنجه است؛ و با اعمال فشار و شکنجه، مخصوصاً به شکل وحشتناکی که در دوره اخیر انجام شده و شرایط غیرعادی که در پی آن وجود دارد، اعترافات متهم حتی بر علیه خودش نیز معتبر و مسموع نیست؛ حتی اگر متهم بارها در آن شرایط و از طریق مصاحبه و میزگرد اعتراف و اعلام کند که خطا کرده و مرتکب اشتباه و جرم شده است، اعترافات مکرر با وجود آن شرایط در بی اعتبار بودن، حکم همان اعتراف اولیه را دارد.

همچنین در اصل سی و نهم قانون اساسی آمده است: "هتک حرمت و حیثیت کسی که به حکم قانون دستگیر، بازداشت، زندانی یا تبعید شده به هر صورت که باشد ممنوع و موجب مجازات است".

حال چگونه شده است که افراد سرشناسی که سالها برای این نظام خدمت کرده اند با اعترافات فاقد ارزش و اعتبار، در معرض دید میلیونها نفر مورد هتک حرمت و حیثیت قرار گرفته اند ولی هیچ کس در قبال این مسأله نه تنها مجازات نمی شود بلکه مورد تأیید و تشویق قرار گرفته و اعترافات نیز معتبر شمرده میشود؟!

آنچه در این خصوص مشکل را بیشتر کرده و اعترافات را بی اعتبارتر میکند این است که در سیستم قضایی کنونی کشور، مدعی و طرف دعوا در مقابل متهمان سیاسی که جریان فکری مقابل حاکمیت هستند، خود اعتراف گیران و محاکم قضایی وابسته به حاکمیت است؛ و نزد هیچ عقل سلیمی در هیچ کجای جهان، این گونه اعترافات و نیز حکم و داوری متعاقب آن، کمترین ارزش حقوقی و قضایی را ندارد؛ چون در چنین محکمه ای مدعی و قاضی یکی است و فلسفه وجود هیأت منصفه که در اصل 168 قانون اساسی آمده است همین است، که متأسفانه به این اصل هم مانند بسیاری از اصول قانون اساسی بی توجهی شده و به آن عمل نمی شود.

اقدامات اخیر حاکمیت و دادگاههای نمایشی آن علاوه بر این که خلاف شرع و خلاف مصالح کشور و اسلامیت و جمهوریت نظام و از بدعت های بارز میباشد، برخلاف مصلحت دنیوی خود حاکمان که میخواهند حکومت و ریاست کنند نیز میباشد. حاکمیت اگر به جای سرکوب مردم و ایجاد فجایع اخیر، عقل و شعور سیاسی را حکم قرار داده و به تذکرات بعضی از بزرگان و علماء و مراجع گوش فرا داده بود و يك هیأت بیطرف و مرضی الطرفین را برای رسیدگی به شبهات انتخاباتی تعیین نموده بود، هرگز گرفتار بحران عدم مشروعیت کنونی نمی شد. حکومتی که در آن اقشار وسیعی از مردم و نخبگان، ناراضی و در فشار باشند قابل دوام نیست. اگر حکومت کردن با این شیوه و روش و با ایجاد رعب و خفقان و استبداد و سرکوب و پر کردن زندانها از نخبگان و آزادی خواهان و گروههای سیاسی مختلف ممکن بود، رژیم شاه توانسته بود حکومت خود را حفظ کند و هنوز پابرجا بود.

نظامی که تحت لوای اسلام بوده و افتخار شیعه بودن را دارد با انجام چنین اعمالی نه تنها در سطح جهان، بلکه در کشور و در میان توده ها و جوانان خودمان نیز موجب بدبینی نسبت به اسلام و دین گشته، و عجز اسلام از تحقق عدالت در جامعه را اعلام میکند؛ و متأسفانه تصمیم گیرندگان امور بر این حقیقت روشن چشم بسته اند و به مدح مداحان و چاپلوسی تملق گویان - که طبق حدیث پیامبر خدا(ص) باید خاک بر دهان آنان ریخته شود - دل خوش کرده اند.

سلامتی و توفیق جنابعالی را در پیمودن این راه خطیر از خداوند بزرگ مسألت دارم.
والسلام علیکم و رحمة الله و برکاته.

31 شهریور ماه 1388 - 2 شوال 1430

قم المقدسة - حسینعلی منتظری